

עז:

עין משפט
נר מצוה

לד א ב מיי' פ"ד מהל'
רוח הלכה ג:
לה ג מיי' שם הלכה ז:

מוסף רש"י

על
במחשבתנו על צור, ש
ולחיותו האשון
(מכתובות 67)
מלמד
הוא חסדו אורח. כל
אלה למדנו
הסברו ולא נתנו
החשבון נתנו ולא
האשורין עד
אל יקום והסבר
על וקום הכנס, מכלל
הסבר לא יאמר
צידא אבנא (שם)
המקושש בנתיב
על צדכמי כי לא פורס
הוא יעשה, לא
על כפקולת תמורה
במקום הקל, דמפס
(רשבאם דבבא קייס)
ואולי
שורשי צדכמי צדכמי
הוא האילן וקדם
מלאו לו וסוף, קל
לנו
(עליו ענ).

מגדף הוראת שעה היתה. לוי
מקושש נמי הו

לא היה יודע באיזו מיתה. ואע"ג דמיתה סתם חנק היא מתוך הסברה היה מדמה לעוצר עזודת כוכים דבסקילה* דמחלל

שצת צפרהסיא ככופר צעיקר דכופר
צמעשה צראשית:

בשלא דרבי נחמיה חיינו
דכתוב תרי אומדני
בו' ואלו לפוטרו ממיתה אינערין
כדקאמרינן לעיל וכי כ"ד שזה מהלך
וזה נהרג אלא אחא קרא לאשמועינן
דמשלם ריפוי וסבת ואע"ד דדיני
ממונות מחזירין בין לנזכר בין לחסור
(לעיל דף ג.) דלקלא דעתן כיון
דאמדורו למיתה פטור דהא משמא
הוא דרחימו עליה ומיהו קשה הא
דקאמרינן לעיל ורצנן האי ונקא
המכה מאי דרשי ביה הא בין רצנן
ור' נחמיה אית להו תרי אומדני
וכי היכי דמוקי ליה ר' נחמיה לתרי
אומדני ידיה מוקמי ליה נמי רצנן
לתרי אומדני ידיהו לאמדורו לחיים
ומת דמשמע הכא לדרצנן שני
קורא יש לומר דקשיא ליה משום
דזוקא המכה אלס יקום כמידי
לאיירי באמדורו למיתה וזוהי:

וְחָדָר אֲמִדוּהוּ לַחֲיִים וּמַתָּה פִּירֶשׁ
 בְּקוֹנְטֵרס דְּצִשְׁנִיהֶם מִשְׁלֵם
 מִמּוֹן וְקָשָׁה אֲמִדוּהוּ לַחֲיִים וּמַתָּה
 לִיהוּ כְּחִיבֵי מִיתוֹת שׁוֹגְגִין דְּפִטְוֹרִין
 דְּהֵאָּה דְּפִטְוֹר מִמִּיתָה לֹא מִן הַדִּין
 אֲלֵא מִשּׁוּם דִּילָא מְצִית דִּין זְכָאִי:

ח"נ

וַתֵּנוּ רִבְנָן הַמֶּכֶּה אֶת חֲבִירוֹ וַאֲמָדוּהוּ לַמִּיתָה וְחִיָּה לַמִּיתָה וְהִקְלָ מִמָּה שֶׁהָיָה אוֹמְדִין אוֹתוֹ אוֹמֵד שֶׁבֶן הַכְּבִיד וּמֵת הֵלֶךְ אַחֵר אוֹמֵד הָאִמְצָעִי דְּבִרְיָ אוֹמְרִים אֵין אוֹמֵד אַחֵר אוֹמֵד תִּנְיָ אִידֵךְ ^אוֹתוֹ לַחִיִּים לַחִיִּים אֵין אוֹמְדִין אוֹתוֹ לַמִּיתָה אִמְדוֹ שֶׁהָיָה אוֹמְדִין אוֹתוֹ אוֹמֵד שְׁנֵי לַמִּמּוֹן וְאֵם לְאַחֵר מִשְׁנֹק וְצֶעַר לְיֹורְשִׁים מֵאִמְתִּי מִשְׁלָם מִשְׁעָה עֲנֻחִיָּה: **מִתְנִי'** נִתְכוּיִן לְהִרְגוֹ אֶת הַבְּהֵמָה וְהָרִג כּוֹכְבִּים וְהָרִג אֶת יִשְׂרָאֵל לְנַפְלִים וְהָרִג אֶת בֶּן לְאֻחֻכּוֹתוֹ עַל מִתְנִיּוֹ וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדִי לְהַמִּיתוֹ עַל לְבוֹ וְהָיָה בָּהּ כְּדִי לְהַמִּיתוֹ עַל לְבוֹ וּמֵת פֶּטְרוֹר

והיתהלך בחזק [שם]: **חד אמדורו למיסה וחיה**. ללל תימא הואיל ולימית כלומר והכה איש וגו' ולא ימות כמה שאמדורו אלל נפל שאמדורו למיסה ונקא המכה אפילו חזר והכבד וזמא: **אלל לריב** ונקא המכה שצמו יתן ושמיצין מינה אמדורו למיסה וחיה ואלל ימות הוא ונקא המכה מכלל דעד השתא חצוב הוא: **חד** ונקא דרשי ללל אמדורו לחיים וזמא ויכי משמע ולא ימות אלל וירפא יתן האומד שאמדורו לכמה חליי עולה ושצמו ורפואתו שביקוס והתהלך בחזק שלל מת שצמו יתן אלל אמדורו מתחילה למי רחמנא: **שהרי ילא מצי' וזאי**. והא נפקא לן מזדיק אל תהרוג [שמו] כמה ראי לשכב מחולי זה ולכמה יעלה שצמו ורפואתו כיוצא מצי' וזאי וזהפטר אל לאחר מכן הכבד וזמא אלל זמא אמדורו למיסה **ואמדורו אפון לחיים**. אלל ראינו ששקל ולא אמרינא לומר טעינו בצומד ראשון ולחייבו לזה שהרי ילא מצי' **ווער ליורשין**. והוא הדין לרפוי ושצמ וצמא דהא צמא אומד האלל **מתחמי משלם**. [כלומר] מחיו שעה אומדין אפון כשהקל: **משע** הכאה ולא אמרינן הואיל ועד השמא לא אמדינן [ליה] אלל למיסת ומפסדינן ליה לניק: **וסתמא כרבי נחמיה**. והך סתמא כרבי **מתנא** נסבין להרוג אלל **בצמא**. היה עומד אדם אלל בצמא להם ספק הוא אף על פי שקבל עליו המטרה שאומר להם אמתחייב מיטתה פטור דשמא לא יריגנו

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

ב' על משענתו. מתגרמנים על צוריה שתרפא לגמרי ונשען על
חז: ו**כי פעלה על דעתו.** למה לי למימר ונקה המהרה? ממימה: **אלא**
ה שאמדורו. מתחילה למיתה ובא הכתוב ללמדך שאם יקום
 המשכב והתהלך בחזק ואמדורו משענת חיים ונקה המהרה ואפי'
 מת לאחר מכן שחזר ויבנה: **ורבנו**

האי ונקם המכה מלמד שחושבין אותו. אם אמדוהו למיתה חושבין את המכה שלא יצתה עד שראה אם ימות אם לא להכי אתי ונקם המכה דמשמע לשקיות ונקם מכלל דעד השתא חזוב הוא: יליף ממקוש דכתיב (במדבר טו) ויניחו אותו במשחר: מקוש דר קטלא הוא פשיטא ליה למשה דבר קטלא הוא כדאיימי לקמן בצרייתא יודע היה משה רבינו שהמקוש דמיתה שהרי כבר נאמר בתורה מחלליה מות יומת. אבל לא היה כחיו מיתה: יומת. דבגין שפירא לכו כדמרי' לא יצתו שפירא דהכאן ודאן

ה' שנאמר 'ומחלליה' ה' יודע באיזו מיתה יורש וגו' אבל מגדף רש להם על פי ה' אם הוא בן מיתה שלמא לרבי נחמיה 'מדני חד אמדוהו דוהו למיתה והקל מן תרי אומדני למה ויהי וחד אמדוהו אמדוהו לחיים ומת יצא מבית דין זכאי 'טריין אותו אמדוהו לממון ואם לאחר ב' נחמיה וחכמים יהו למיתה אומדין למיתה והקל ממה הכביד ומת משלם בהו וסתמא כרבי את האדם לעובד יימא פטור 'נתכוין מתניו והלכה לה גזין להכותו על לבו והיה

וְלֹא חִיִּיב נִקְטְלָהּ דִּהָא דִּהְדָּר חַי חָס רַחֲמָנָא עֲלֵיהּ לִהְיֵי אִתָּא וְלֹא כַּדְבָּר שְׂמַח יִתֵּן מִמֶּנּוּ וְלֹא מִיֵּתָה אִם אִם יִקְוָה וְהַתְּלֵךְ בְּחוּץ לְאַחֵר וְלֹא אֶחָדֵםרִי לְחַיִּישָׁה אִתָּא תֵּרִי אֲזֻמְדֵי לָמָּה לִי לְכַתּוּב וְלֹא יָמוּת וּפְסֵל וְלֹא מִיֵּתָה וְמוֹנָה הַמַּכָּה יִתֵּרָא שְׂמֵעִין דְּכַשְׁבִּיבֹר לֹא וְלֹא לְמִיתָה וְהִיא וְהָא אֲזֻמְדֵי לְחַיִּים וּמָתָּה. וְאִפְסָכָה דֵּרַשׁ לָהּ וְלֹא יִרְפָּא וְלֹא אֲזֻמְדֵי וְהִיא שָׁלָא יָמוּת אִפִּי מֵת לְאַחֵר מִכָּאן שְׂמַח יִתֵּן וְרִפָּא וְיִי אֲזֻמְדֵי אֲזֻמְדֵי כְּשֶׁהִיא נִאֲמַד לְחַיִּים וְהִיא אֲזֻמְדֵי לְמִיתָה וְהִיא אֲזֻמְדֵי וְלֹא מִזִּכְרָא חִיִּיב וְסוֹף דְּכָר מֵת אֲזֻמְדֵי שְׂהֵקל בְּזִמְנָא לֹא פְטִירָה בְּפֶרֶק אֶחָד דֵּינִי מִמוֹתוֹת (שֶׁל דף ק"ג:) מִנֵּין לִיזֵלֵא מִזִּכְרָא וְזִכְרָא וְאֲמַר תַּחֲסִידוּ: פּוֹטְרִין אֲזֻמְדֵי וְעוֹתָן אֲזֻמְדֵי דְּבָרִים: אֲזֻמְדֵי שְׂנִי תַּחֲסִידוּ אֲזֻמְדֵי הַתְּלֵעִי. הֵינֵן אֲזֻמְדֵי שְׂנִי: אֲזֻמְדֵי אֲזֻמְדֵי דְּבָרִים. לֹא שְׂנִי מִעֲשֶׂה הַשְּׂמָח אֲזֻמְדֵי דְּהוֹאִילִי הַכְּבִיד וְעַתָּה חִיִּיב הַמַּכָּה מִיֵּתָה: וְהוֹאִילִי וְהִיא מִזִּכְרָא חִיִּיב הִיא זֶה יִיבֵר: לְחַיִּים אִין אֲזֻמְדֵי אֲזֻמְדֵי וְאֲזֻמְדֵי מִחֲמַת חוּלִי אֶחָד שְׂבָא עֲלֵיו הַכְּבִידָה הַמַּכָּה: עוֹתָן עוֹתָן אֲזֻמְדֵי וְלִכְוֹלָהּ אֲזֻמְדֵי אֲזֻמְדֵי לֹא לֹא אֲזֻרְחִיה דִּתְנָא לְמַחֲשֵׁב כְּרוּכָלָא: אֲזֻמְדֵי כִּמְהָ הִיא יִפֵּה קוֹדֵם הַכֹּהֵל וְכִמְהָ הִיא יִפֵּה אֶחָד שְׂשֵׁמָה הוּא דְּאֲזֻמְדֵי לִיָּה לְמִמֶּנּוּ נִאֲמַדִּיה כְּדִקָּא הַשְּׂמָח וְהִיא הוֹקֵל וְנִמְתִּיָּה מוֹכַחַא פִּטְטֵר לִיָּה מִמִּיתָה אִף עַל פִּי שְׂהֵכְבִיד וְעַתָּה: וְהִיא דְּהִיבָה לְהוֹרֹג דְּהִיבָה אֲזֻמְדֵי פְטוֹר מִשּׁוּם דְּכִי אֲזֻרְחִי זִיָּה: אִי שְׂהוּב כִּן בְּרִית וְעַל מִנָּה כִּן אִי עוֹשֶׂה שְׂשֵׁם אֲזֻרְחִי אִי נִפְסִילִים לֹא מִיֵּחִיב דְּכִמְו דְּקִטִּיל דְּמִי:

והיה

מסורת הש"ס

(א) ב"ב קיט., (ב) [לעיל
עז:], (ג) מיר סה: ע"ש,
(ד) [מוספת' דב"ק פ"ט
ע"ש], (ה) [שמות כ"א],
(ו) [לקמן פ:],

תורה אור השלם

1. וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַשְּׁבִיט
בִּי קֹדֶשׁ הוּא לָכֶם
מִחֻלְלֶיהָ מוֹת יוֹמֵת בִּי בְּלֹא
הָעֶשֶׂה בָּהּ מִלֵּאכָה
וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת
מִקֶּרֶב עַמִּיהָ:

שמות לא יד
2. וַיִּנְיָחוּ אֹתוֹ בַּמִּשְׁמֶר כִּי
לֹא פָרַשׁ מִהַ יַּעֲשֶׂה לוֹ:
בַּמְדַּבֵּר טו לַד
3. וַיִּנְיָחוּהוּ בַּמִּשְׁמֶר
לְפָרֶשׁ לָהֶם עַל פִּי יְיָ:
וַיִּקְרָא כֹד יֵב

גליון הש"ס

ר"ה לא וכו' רמחלל
שבשבת בפרהסיא ק"ל דלימי
לא היה ספיקו של משה
במחלל ע"ה רק ככופר
מנ"ל צנעקרה א"כ עדין
צנעא שבת מחלל שבת
דמקושא הילמא הא דמקושא
הדקצ"ה הייט צנעקריה
עם מינה רבינו ע"ה
צנעקרה וזוקא צנעקריה
אבל צנעא מנ"ל: